

Annem anlatıyor;

Sabah gün ışımadan, hilafsız her sabah kalkar doğruca dedemin evine gidermişim. Beni sıcacık yatağımdan kaldırıp koşturan neydi diye düşündüğüm de kalbimden gelen ses "Sevgi" diye fısıldıyor. Her sabah "Sevgi" beni uyandırıp "Sevdiğim" kucağa, omuza koşarmışım. Ben hatırlamıyorum çok küçükmüşüm fakat büyüdüğümde bu derin sevgim hep devam etti. Bugün sevgi düşkünü isem bu dedemden aldığımın yansımasıdır.

Annem anlatıyor;

Dedem, fakirliğinin asla gönül zenginliğine mani olmayan asil tavrı ile kahvaltıda peynir ve tandır ekmeği ve çoğu zaman tek yumurtasını benimle bölüşürmüş. Sevgi kaynayan yüreklerimizin birlikteliği ile bu sade sofraya bir ziyafetti bizim için. Az büyük olup hatırlayabilmeyi çok isterdim. Acaba yanağına kocaman busemi kondurmuş muydum ? Acaba o güzelim mavi mavi bakan gözlerine bende sevgiyle bakmış mıydım ? Hiç "Seni çok seviyorum" demiş miydim?

Yaramazlık yapıp bacağımı kırdığımda sakat kalmamam için at üstünde uzunca bir yol gitmiş bana bir çıkıkçı getirmek için. Bugün bacağымda bir sakatlık yoksa dedemin o engin sevgisine borçluyum. Bu yetişkin çağымda hatırladıkça onu, hala kaynayan bir sevgim var bu sevgim öder mi sana borcumu "DEDEM".

Annem anlatıyor;

Doğada dolaşmayı çok severmişim, özgür kız reklamı vardı ya bir aralar aynen onun gibi özgür ruhluymuşum. Enerjime ev dar geldikçe atarmışım kendimi köyümün o mis kokan topraklı yollarına, bağına bahçesine. Köyümüzde bir de özürlü arkadaşım vardı simasını hatırlamıyorum sadece hafızamda yusuvarlak ayağı kalmış bu nedenle topallayışı ve birde konuşamadığı. Yaz kış hiç ayakkabı giydiğini hatırlamıyorum zaten de o dönem o ayak şekline göre nerede ayakkabı olsun. Onunla çok iyi dost olmuştuk ve birlikte köyün altını üstüne getirirdik. Annem onu çok sevdiğimi söyler hep yad ederken. Sesizliğin içinde sevgi anlaşması. Bir omuz bir kol değneği olmak, ya da adını herne koyarsanız koyun. İnsanın anlaşmak ve dost olmaya gönlü olsun yeter ki ben ona dil olmuşum ayak olmuşum, o bana candan dost , birlikte dağ bayır dolanıp durmuşuz.

"..Bir sabah arkadaşım gelmedi,bir gün daha geçti gelmedi"..

Kayıptı..

Tüm köylü dağ tepe aramaya çıktı. Hayâl meyâl köylünün kayalıkların aşağısına düşmüş cesedini bulduklarını ve hissettiğim acıyı anımsıyorum.

Keşke bensiz dolaşmaya çıkmasaydı, tökezleyip düşerken tutabilirdim, belki gittiği o yere gitmezdik o gün. Kimbilir daha neler düşünmüşümdür.

"İlk dost'u" çok erken kaybetmiştim ve acısı halâ kalbimin bir yerinde saklı.Üzülürüm hep, keşke dostluğumuzun her anını hatırlayabileceğim yaşta olsaydım.

Köy hayatını herkes bilir zaten. Bağ bahçe,türlü türlü meyve ağaçları. Tarladaki minik minik karpuzlar, salatalıklar, mısırlar ve daha niceleri. Hafızamın bir köşesine sinmiş bir de yemlikleri vardı köyümün. Bazı tatlar, kokular vardır sanki kodlanmıştır beyninize. Kaç yaşınıza gelsenizde fırından çıkan taze ekmek kokusu gibi burnunuzun dibinde kokarlar. Ah...Ne kokular geliyor buram buram bana köyümün hatıralarından.

"..Ve geldik gurbet ellere ne minicik karpuzlarım var, ne yemliklerim ne de özgürce dolaşabileceğim dağım tepem. Bir yaz mevsimi göl kenarına mesire yerine gitmiştik, 9-10 yaşlarındayım en fazla .

Kimileri yüzüyor, kimileri çimenlerde dinlenmede, kimileri gezintide. Sıcak havası az olan bir memleket olunca her yer insan dolu, kimse kaçırmak istememiş bu güzel havayı. Bir de bol yağmur alan memleket olunca haliyle yeşili çiçeği ağacı bol bol .

Biraz da biz yürüyelim diye ayaklanmışken bir Alman bey yaklaştı yanımıza. Ebeveynime dedi ki;

"Siz hiç çocuklarınıza renk uyumunu öğretmez misiniz?"

Sanki ne giydiğimi unutmuş gibi refleks ile üstüme baktım. Hiç unutmam bordo bir pantolon ve üzerinde çiçekler işli kısa kollu ince yeşil bluz giymiştim.Yaşım da on !. Tamda cıvıl cıvıl rengarenk giyinme yaşım ! Adama bakakaldığımı hatırlıyorum fakat unuttuğum simasından geriye kalan birşey yok sanarken; Kendi kiyafetlerimi almaya başladığımdaki kararsızlıklarımın yüz yüze kalınca sadece bakakalmamış olduğumu anladım.

"Renk Uyumu" takıntı olmuş bende meğersem. O an nasıl utanmışsam sanki suçluymuşum gibi. Ben, renklerle insanlarla barışık yaşar giderken nereden sızdın ruhuma be adam ! Sen hiç etrafına bakmaz mısın? Mesela,bir kelebeğe bakmaz mısın renk renk desen desen. Bir balığı görmez misin renk cümbüşü içinde. Hiç mi vazonda renk renk çiçekler bir arada olmadılar. Hiç mi bir güle bakmadın sapı yeşil guncası bordo kırmızısı. Hiç mi yaradanın beyaz siyah kızıl sarı ırklarını görmedin. Uyumsuz olacağını bilse yaratır mıydı? Senin ruhun o kadar mı renksiz ki renk armonisi batıyor. Doğa ile başbaşa köyümün gezintilerini hatırlayıp keyif yaparken hevesimi nasılda kaçırdı kökten. İnsan sevmemeye görsün ya da kendi ile barışık olmaya görsün öylesine batıyor ki herşey gözlerine. Normallerimiz bile anormal geliyordu onlara. Özürlü arkadaşımınla

Renk uyumu

İsra Dođan tarafından yazıldı.

Pazartesi, 08 Ağustos 2011 01:09 - Son Güncelleme Pazartesi, 08 Ağustos 2011 01:25

uyumsuz muyduk biz ? Kısa da olsa bir sevgi-dostluk paylaştık. Benden onlarca yaş büyük dedemle uyumsuz muyduk bir de onunla oyunlar oynarken?

"Ah Hitler benim senden çok alacağım var".

"..Ruhum, üzülme sen.Asıl senin ruhuna uyumsuzluk fikrini empoze edenler utansın üzölsün.."

Uyumsuzluk fikri değil mi ki insanların arasına duvarlar ören. Birlikte farklılıklarımıza rağmen mutlu neşeli zamanlar paylaşabileceğimiz mümkünken ve de farklı olmak her açıdan bir zenginlikken nedir, hangi duygu yoksunluğudur renk uyumuna takılmışlık.Tıpa tıpa aynı karakterler olsa idi, aynı kıyafetler, aynı ırk, aynı lisan, tek tip yaşam ,tek tip giyim bir dönemden sonra hayat monotonlaşır ve heyecanlar olmazdı.

Dünyayı renk cümbüşü içinde varlıklarla bezeyen yaradan nasıl da desen desen işlemiş her birimizi. Kimimizin gözü yeşil ,mavi, siyah, kahverengi ve de menekşe gözleri unutmuyayım !

Kimimiz esmer kimimiz sarışın, kimimiz düz saçlı, kimi kıvrır kıvrır, bukle bukle sevgi damıtıyor üstelik.

Ah ne güzel insanlarız!

Ne kalbimde duvar ördüm ne de ruhum kategorilere böldü varlığı. Kalp öyle bir hane ki sonsuzluğa açılan ve tüm kainatı içinde taşıyabilecek enginlikte.Renk uyumu problemini aşmış ilerlemiş yaşıma inat rengarengim!

**İsra Dođan
27.Nisan.2011**